

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI

PEDAGOGICKÁ FAKULTA

Katedra výtvarné výchovy

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Klára Kučerová

Soubor dokumentární fotografie

Olomouc 2016

vedoucí práce: Ing. Petr Zatloukal

Text je doprovodem praktické práce.

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že tuto práci jsem vypracovala zcela samostatně s použitím uvedené literatury a internetových zdrojů.

V Olomouci dne:

.....

Klára Kučerová

Poděkování

Za věcné rady, vstřícnost a pozitivní přístup bych ráda poděkovala svému vedoucímu, Ing. Petru Zatloukalovi. Dále celé své rodině, za jejich čas, který mi byli a jsou ochotni věnovat, a také za jejich podporu. Avšak můj největší dík patří, Vojti, Tobě.

Obsah

Úvod	6
1. Teoretická část	7
1. 1 Historie truhlářské dílny	7
1. 1. 1 Počátek bednářského řemesla – Jan Vomočil.....	7
1. 1. 2 Rozkvět a znárodnění – Alois Vomočil starší	8
1. 1. 3 Součást podniku Polička a návrat k rodinné firmě – Alois Vomočil mladší	11
1. 1. 4 Současní pokračovatelé řemesla – Roman Vomočil a Aleš Kučera	15
1. 2 Historie a referenční fotografové	18
1. 2. 1 Stručné ohlédnutí v dokumentární a žurnalistické fotografii	18
1. 2. 2 Fotografové	20
2. Praktická část	25
2. 1 Téma práce	25
2. 2 Technika a průběh	26
3. Závěr	28
4. Obrazová příloha	29
5. Vlastní tvorba	33
6. Použité zdroje	52
6. 1 Seznam použité literatury	52
6. 2 Seznam elektronických zdrojů	53
6. 3 Seznam obrazových zdrojů a příloh	54

Úvod

V poslední době mívám pocit, že tím, jak moc spěcháme a za něčím se ženeme, přestáváme dělat věci pořádně. Sice si fotograficky zaznamenáváme situace, které si chceme zapamatovat, avšak často se stává, že naše záznamy zůstávají pouze v digitální podobě a my, ať už kvůli jejich velkému množství nebo nedostatku času, fotografie nevytřídíme, nevyvoláme a ani nepopisujeme, takže se jejich původní účel vytrácí. Je sice pravda, že ty záznamy tu s námi budou napořád, ale k čemu nám jsou, pokud nevíme, kdo na nich je nebo jaký příběh se za nimi skrývá?

Proto jsem se rozhodla pečlivě zaznamenat co nejvíce o truhlářské dílně, kterou naše rodina vybudovala a po několik generací vlastní. Řemeslo se u nás předávalo a předává z otce na syna a dalo by se říci, že všichni muži v naší rodině ke dřevu tíhnou a nějakou dobu v dílně pracovali. Měla jsem ohromné štěstí, že jsem s nimi mohla trávit v dílně spoustu času. Byla jsem ohromena celým procesem, vůní dřeva, pilinami a hoblinami, které jsou všude, už z dálky slyšitelným hlukem a vším ostatním, co k práci se dřevem patří. V okamžiku, kdy jsem vešla do dílny, jsem začala pátrat po odřezcích a pilinách, ze kterých jsem si vytvářela své světy, a nikdo a nic jiného mě nezajímalo. A přesně tohle se mi vybavilo pokaždé, když jsem o dílně přemýšlela – mé světy. Přeci jenom, když jsem se narodila, tak už tu dílna stála, muži v ní pracovali a vše bylo zaběhlé, pro mě odjakživa samozřejmé. Ale vždycky tomu tak nebylo. Častokrát jsem si říkala, že musím někdy dědu poprosit, aby mi povyprávěl, jak vše bylo, a já si tak díky němu mohla dát do souvislostí stále dokola vyprávěné příběhy, a také nahlédnout do života mých předků a jejich doby. Nicméně často to tak bývá, že máme něco důležitějšího a na náš plán zapomeneme, nebo už je pozdě ho realizovat. A přesně to byl důvod, proč jsem si zvolila pracovat na tomto osobním tématu.

Mým cílem nebylo pouze fotograficky zachytit dnešní atmosféru dílny, ale také zaznamenat historii, kterou si truhlářská dílna i má rodina prošla. Můj osobní důvod mě popoháněl ve vlastní práci dál, protože jsem cítila, že to, co vytvářím, má smysl.

Má bakalářská práce se skládá ze dvou částí. V teoretické části se věnuji historii truhlářské dílny, která je založena na svědectví mé rodiny. Zároveň je dokreslena dobovými fotografiemi, dokumenty a mapami. V posledních odstavcích své práce jsem se zaměřila na stručnou historii dokumentární fotografie, a také na dokumentární fotografy, kteří mne zaujali a inspirovali v mém předkládaném souboru. Teoretickou práci doprovází práce praktická, ve které jsem tvořila fotografický dokument. V průběhu roku jsem zaznamenávala současnou atmosféru a chod dílny, která je svědkem práce mých předků téměř sto let.

1. Teoretická část

1. 1 Historie truhlářské dílny

V této kapitole se zabývám vývojem, budováním a proměnami truhlářské dílny od založení až po současnost. Celou dobu píše o truhlářské dílně, ovšem do roku 1949 se v dílně vyráběly pouze bednářské výrobky a dílně se tedy říkalo bednářství, avšak již pro generaci mých rodičů je to odjakživa truhlářství.

První tři podkapitoly (1.1.1 Počátek bednářského řemesla, 1.1.2 Rozkvět a znárodnění, 1.1.3 Součást podniku Polička a návrat k rodinné firmě) jsou parafrází osobní výpovědi mého dědy, Aloise Vomočila ml.¹ Poslední podkapitola (1.1.4 Současní pokračovatelé řemesla) je parafrází osobního sdělení strýce Romana Vomočila². Jejich svědectví doplňují nalezenými fotografiemi, dokumenty a mapami.

1. 1. 1 Počátek bednářského řemesla – Jan Vomočil

Při pátrání po tom, kdo první v naší rodině pracoval se dřevem, jsme s dědou dospěli k mému prapradědovi, Janu Vomočilovi (*1873 - †1949), který pracoval jako bednář, stejným řemeslem byl také vyučen jeho bratr. Bohužel v této době byl můj děda ještě malý, a tak si nepamatuje, jak se k bednařině dostali, zda šlo o předávání řemesla z generace na generaci, tudíž by tradice naší rodiny sahala ještě dále, nebo byla zrovna po bednařině poptávka. Toto se však nepodařilo v žádném dokumentu dohledat. Nicméně plakát nabídky na práci a razítko na vysvědčení Aloise Vomočila st.³ dokládá, že Jan Vomočil opravdu pracoval jako bednář a pravděpodobně už on zaměstnával ve své dílně více lidí.

Jeho pět synů se práci se dřevem také věnovalo. Prvorozený Josef (*1898) byl vyučen truhlářem, dalším byl syn Jan (*1902), který se živil strojařinou, si zařídil dílnu na Desné a vyráběl mlátičky. Bednařinu také vykonával můj praděda Alois Vomočil st. (*1904). Čtvrtý syn Václav (*1909) pracoval jako truhlář a nejmladší František (*1912) byl opět bednář.

¹ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, ve dnech 13. 12. 2015, 3. 9. 2016 a 15. 10. 2016.

² Rozhovor s Romanem VOMOČILEM, nar. 1972, synem Aloise Vomočila ml., Horní Újezd 132, 3. 9. 2016.

³ Viz přílohy č.1 a 2. na straně 29; plakát nabídky na práci a vysvědčení A. Vomočila st.

Obr. č. 1: Před dílnou na dvoře, kolem roku 1930, zaměstnanci a synové – zleva: Kysilka, Jan Vomočil ml., Jan Vomočil st., Alois Vomočil st., František Vomočil, Václav Vomočil a Škoda.

V roce 1914 si Jan Vomočil pronajal od Kerhartů ze mlýna z Dolního Újezda dům č.p. 106 na Vísce, v části Horní Újezd, kde si v jedné malé místnosti na dvoře zařídil dílnu. „Oni to v té době nechtěli prodat, protože čekali, jestli se vrátí jejich syn z války, protože ono to někdy trvalo dlouho.“⁴ Když se Kerhartův syn pořád nevracel, dům se stodolou a dalšími pozemky odkoupila 8. 3. 1935 má prababička Božena Vomočilová (*1910 – †2005) spolu s pradědou Aloisem Vomočilem st. (*1904 – †1987). „Vše bylo napsané na máti, protože můj otec podnikal, a kdyby se mu náhodou nedařilo, tak aby nám nevzali dům.“⁵

Tento dům byl jeden z prvních kamenných domů na Vísce, což dokládá mapa Stabilního katastru z roku 1838.⁶ Pouze růžově vyznačené objekty byly tzv. nespalné, to znamená, že byly z větší části kamenné, zatímco žluté byly tzv. spalné, tedy dřevěné.

1. 1. 2 Rozkvět a znárodnění – Alois Vomočil starší

Dochovaný List tovaryšský dokládá, že můj praděda Alois Vomočil se ve svých sedmnácti letech učil dva a půl roku bednářskému řemeslu ve Vřesníku u Želiva a dále u svého otce Jana. Tento list získal 30. 5. 1923 za *zhotovení do výstavy učňů v Litomyšli točící se máselnicí*.⁷ Poté jeho tatínek Jan Vomočil odešel na výměnek a podnik vedl praděda Alois. Bednářství se pomalu začalo rozšiřovat, pracovalo v něm několik mužů, včetně pradědových bratrů Františka a Václava.

⁴ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 3. 9. 2016.

⁵ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 3. 9. 2016.

⁶ Viz příloha č. 3 na str. 32; mapa Stabilního katastru z roku 1838.

⁷ Viz příloha č. 4 na str. 30; List tovaryšský.

Místa nebylo mnoho, a tak si venku na dvoře vytvořili přístřešek a pod ním pracovali. V té době vyráběli převážně máselnice, sudy, necky a drobné nádoby jako koupací vany, kádě na zelí a valchy.

Obr. č. 2: Fotografie z roku 1935, zaměstnanci - zleva: neznámý, J. Kabrhel, F. Vomočil, A. Vomočil st., J. Vomočil, V. Vomočil, neznámý a Kysilka.

Ve 30. letech přišla krize a nebylo moc práce, nicméně bednářství vzkvétalo a mělo stále odbyt. Praděda byl velmi podnikavý, měl velké plány, nespočetně známostí a práci lehce získával. Zaměstnával více než deset lidí a každoročně k němu chodilo mnoho mládenců do učení.

Když začali vyrábět ohromné kádě do mlékáren a vaříče do lihovarů, potřebovali více místa, a proto ještě před válkou postavili první dílnu pro strojní výrobu. Pak v průběhu 2. světové války postavili dílnu druhou, která byla určena k manuální práci.⁸ Neustále se jim dařilo, za svou práci získal několik zlatých i stříbrných medailí z výstav a veletrhů, např.: 1929 v Litomyšli, 1932 v Rožnově pod Radhoštěm, 1933 v Českém Ráji, 1935 Frenštát pod Radhoštěm, 1935 Frýdek Místek, 1935 Valašské Meziříčí.

Obr. č. 3: Kolem roku 1940, v popředí praděda Alois Vomočil a p. Hunger (obchodní zástupce).

Obr. č. 4: Medaile Zemská jednota řemeslných a živnostenských společenstev pro Čechy.

⁸ Viz příloha č. 5 na str. 32; mapa vojenského snímkování z roku 1937.

Praděda také vydával reklamní noviny, ve kterých bylo uvedeno, co vše jeho firma vyrábí, jaké má ocenění, a dokonce zde jsou uvedeny ohlasy od zákazníků.⁹

V kronice protokolů Jednoty divadelních ochotníků „Lukáš Pakosta“, kde Alois Vomočil st. zastával funkci jednatele, stojí, že v roce 1941 vytvořil 36 kusů židlí, a ani ne o rok později je v kronice opět zmínka, že potřebují další židle. „Dále bylo usneseno dáti zhotoviti 50 kusů nových scházejících židlí, které zhotoví fa. Vomočil, v době dle možností nejkratší. Zaplacení těchto židlí bude se hraditi ihned po jejich odebrání. Cena smluvena průměrně po 55K za kus.“¹⁰

Až do roku 1949 firma vzkvétala a měla velkou tradici, avšak v tomto roce přišel dopis, ve kterém stálo, že dílnu přebírá komunální podnik Litomyšl. Ještě chvíli trvalo, než bylo vše oficiální (jak bylo již zmíněno, dílna totiž nebyla napsána na pradědu Aloise Vomočila, ale na jeho manželku Boženu Vomočilovou). Nicméně po pár měsících přišel dopis nový, že je dílna odebrána Boženě Vomočilové.

V těchto letech dílna fungovala dál, praděda dělal ještě dva roky vedoucího, ale po roce 1951 byl vyhozen. V knize Horní Újezd v kapitole o Perzekuci je uvedeno: „U nás nebylo takových velkých podniků ani velkostatků, které by si byly zasloužily okamžitou likvidaci po únoru 1948 (...) Postupně docházelo k zrušení drobných živností a k socializaci obchodu. (...) Bednářství Al. Vomočila na Víšce převzal v r. 1951 Komunální podnik města Litomyšle (...)“¹¹

I přes to, že očekávali, že k sebrání majetku může dojít, stále doufali, že tomu tak nebude. Najednou vše, co vybudovali, již nevlastnili a nemohli s tím nic udělat. Špatně to nesl jak praděda, tak prababička. „Když nám zabrali dílnu, tak někdo z dílny prásknul, že si táta ještě na poslední chvíli vzal prkna. Tak je spolu s máti skryli na půdě pod seno, a když je přišli policajti se starostou hledat, naštěstí nic nenašli. Kdyby jo, tak mohl jít sedět za rozkrádání socialistického majetku.“¹²

Poté praděda pracoval až do důchodu v lese. Své soudky a další výrobky si vytvářel dál v dílně, kterou si zařídil v garáži. Avšak nedokážu si ani představit, co musel každý den zažívat, když chodil kolem „své“ dílny, ve které teď byl pánem někdo jiný.

⁹ Viz příloha č. 6 na str. 30-31; reklamní noviny.

¹⁰ *Kronika protokolů Jednoty divadelních ochotníků „Lukáše Pakosty“*, 18. 1. 1925, Hostinec u Drábků v Horním Újezdě, Archiv Aloise Vomočila, Horní Újezd č. 132. Nepublikováno. Záznam ze dne 18. 4. 1945 v 8h večer v hostinci u Drábků v Horním Újezdě, předseda František Chaloupka.

¹¹ KOLEKTIV AUTORŮ. *Horní Újezd u Litomyšle*. Horní Újezd u Litomyšle: Obec Horní Újezd u Litomyšle, 2010, 205s. ISBN 978-80-254-8574-3, s. 100.

¹² Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 13. 12. 2015.

Velkým paradoxem bylo, když podnik už nepotřeboval dva stroje, které praděda kdysi zakoupil, tak mu nabídli, že si je od nich může odkoupit. Nicméně šlo o velmi kvalitní pásovou pilu a srovnávačku, a tak se podvolil a zaplatil za ně podruhé.

Obr. č. 5: Praděda A. Vomočil st. ve své dílně v garáži při výrobě škopku na paření prasat z roku 1978.

Obr. č. 6: Praděda A. Vomočil st., výroba soudků před garáží z roku 1979.

1. 1. 3 Součást podniku Polička a návrat k rodinné firmě – Alois Vomočil mladší

Dalším pokračovatelem bednářského řemesla je můj děda, Alois Vomočil mladší (*20.10.1939). Jakožto jedinému synovi bylo toto povolání předurčeno. Ve svých třinácti letech odešel do učení a po jednom roce začal pracovat v dílně. Ač všichni plánovali, že dílnu převezme, mohl být vzhledem k okolnostem rád, že práci v truhlárně získal. V dílně pracoval až do vojny (1958 – 1960), kde také podle potřeby pracoval se dřevem. Po vojně se do dílny opět vrátil. Od roku 1980 dělal vedoucího.

Za „podniku“ tam pracovali stále stejní lidé, kteří byli zaměstnáni u pradědy. Někteří z nich podporovali komunistický režim a donášeli na ostatní, kteří s touto politickou situací nesouhlasili. Několikrát se stalo, že byl můj děda vyslýchán tajnou policií v Litomyšli. Převážně se vyptávali na spolupracovníka Josefa Bobka, který byl v té době vedoucím dílny. Avšak ještě předtím, v roce 1945 – 1948, dělal starostu¹³ a u obyvatel Horního Újezda byl velmi oblíbený a vzhlíželi k němu, proto ho komunisté potřebovali něčím zlomit a dostat na svou stranu. Což se jim nakonec podařilo a za nedlouho se stal členem družstva a později Okresního národního výboru.

¹³ KOLEKTIV AUTORŮ. *Horní Újezd u Litomyšle*. Horní Újezd u Litomyšle: Obec Horní Újezd u Litomyšle, 2010, 205s. ISBN 978-80-254-8574-3, s. 74.

Zprvu se v dílně vyrábělo vše jako před znárodněním, převážně výrobky bednářské. Byly to například bedny na ovoce a různé vybavení do plynáren. Podle dochovaných fotografií také mlýnské kolo ke Kerhartům do Dolního Újezda (původním majitelům stavení č.p. 106) nebo šest sudů na zelí do Křešic u Děčína, jejich výška byla až ke stropu.

Obr. č. 7: Mlýnské kolo Kerhartům do mlýna, zaměstnanci: Josef Karlik, Josef Prokop a František Šejnoha, fotografie z roku 1957.

Obr. č. 8: Sud na zelí do Křešic, zaměstnanci: František Šejnoha, Josef Kabrhel, Miroslav Capoušek, Emil Škoda a Josef Bobek, fotografie z roku 1962.

Bednářské řemeslo však bylo na ústupu, a když komunální podnik Litomyšl převzal Průmyslový podnik Polička (1955), začaly se vyrábět čluny na kosení rákosí.¹⁴ V truhlářské dílně byla vyrobena pouze dřevěná část, ostatní bylo dokončeno na dalších pracovištích.

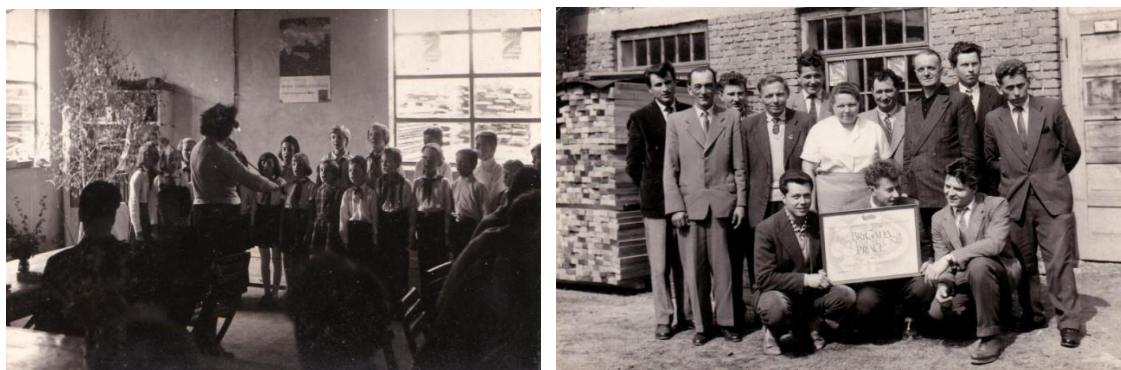

Obr. č. 9: Fotografie s člunem před další provozovnou Průmyslového podniku Polička, kolem roku 1964.

Obr. č. 10: Výroba člunů v dílně, Vlastimil Bulva, kolem roku 1964.

¹⁴ *Lilie: Zpravodaj města Litomyšle*. Litomyšl: H. R. G. Litomyšl, 2016, **XXVI**.(2), s. 17.

V okamžiku, kdy se bednářství přeměňovalo na dřevovýrobu, přestaly její prostory vyhovovat a bylo potřeba přistavět další místnost a také plechovou kůlnu na materiál.¹⁵ Dále se vyráběly pianové rámy, těch se denně muselo vyrobit 120 kusů. Rámy se dále rozvážely do dalších šesti provozů – Hradce Králové, Jiříkova u Rumburku, Kolína, Jihlavy, Zákolan u Kralup a České Lípy. Na dotaz, jak vlastně pianové rámy vypadaly, děda odpověděl hbitě a s naprostou přesností: „To bylo jednoduchý. Bylo to 140 cm dlouhý, 10 cm frize po stranách, 35 cm široký a vprostřed byly dvě sololitové výplně.“¹⁶

Obr. č. 11: Zpívání mládeže v dílně, brigáda socialistické práce, výročí podniku, 1965.

Obr. č. 12: Brigáda socialistické práce, zleva: Capoušek, Kabrhel, Filipi, Šejnoha, Kuta, Vomočilová, Bobek, Škoda, Prokop, Bulva; dole: Kulhavý, děda A. Vomočil ml. a Beneš, 1965.

Realita socialistického hospodářství pronikla do organizace práce. „Na všechno byly rozpisy plánů, vypadalo to jako obrovská šachovnice, když se vše splnilo, tak se dostávaly prémie. Hodnotila se spotřeba, také osobní ohodnocení podle stupnice.“¹⁷

Množství zpracovaného dřeva v dílně bylo v té době obrovské, měsíčně činilo až 35 m³. Také bylo hodně odřezků. „U plotu byla míra, a když jsme ji překročili, tak jsme si dřevo mohli za babku odkupovat. Měli jsme na to pořadník. Každý si díky tomu připomohl něčím do domu. Za Bobka se to muselo vážit.“¹⁸

V letech, když byl vedoucím můj děda (od roku 1980), tak se výroba opět přiblížila k bednařině. Byl vydán zákon, že výroba musí odpovídat potřebám obyvatelstva, protože byl nedostatek spotřebního zboží, začaly se vyrábět lisy na ovoce a drtiče.

¹⁵ Viz příloha č. 7 na str. 32; mapa Vojenského snímkování z roku 1954.

¹⁶ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vmočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 15. 10. 2016.

¹⁷ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 15. 10. 2016.

¹⁸ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 15. 10. 2016.

Obr. č. 13: Výroba lisů na ovoce, Slávek Vopařil, fotografie z roku 1988.

Také se dělaly obrovské kádě do Perly (později Primony) do České Třebové. Byla to jedna z mála fabrik, která měla výrobu od přádelny, tkalcovny po barvírnu. „V té době bylo ještě spousta věcí ze dřeva. Vyrobili jsme šest kádí za sebou, které tvořily nekonečný pás na bělení prádla. Taky hašle, ohromný stroj v zemi s válcem, kterými procházela látka. Byla to těžká práce. Většinou jsme tam jezdili na montáž během víkendu, když všechny stroje a výroba stála.“¹⁹

Po změně politických poměrů a schválení restitučních zákonů²⁰ zažádal děda o navrácení majetku. V průběhu roku 1990 byl majetek navrácen Boženě Vomočilové, která ho později oficiálně přepsala na svého syna Aloise Vomočila, který od roku 1992 již mohl soukromě podnikat. Tohoto zlomu už se bohužel nedožil můj praděda, zemřel dva roky před revolucí. Navrácení dílny do majetku rodiny bylo velkou událostí jistě i pro prababičku, které byla v roce 1951 zabavena.

V okamžiku, kdy jsem se zajímala, jak tuto situaci vnímala, mi má mamka odpověděla: „Ona nikdy nereagovala na věci emočně, byla spíše uzavřený člověk. A i přes to, že moc nemluvila o svých pocitech, jsem cítila, že to pro ní bylo zadostiučinění.“²¹

Po Sametové revoluci většina pracovníků odešla do důchodu a dílna se opět navrátila k rodinnému podnikání. Od roku 1992 v ní pracoval děda, můj strýc Roman a za rok také můj otec Petr Kučera a poté ještě Romanův švagr Jan Lipavský.

¹⁹ Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, 15. 10. 2016.

²⁰ Zákon č. 403/1990 Sb. Zákon o zmírnění následků některých majetkových křivd.

²¹ Rozhovor s Lenkou KUČEROVOU, nar. 1968, dcerou Aloise Vomočila ml., Dolní Újezd 166, 2. 11. 2016.

V roce 1998 proběhla velká rekonstrukce a oprava budovy. Jednou z největších změn bylo omítnutí fasády a podbití přístřešku nad venkovní zkracovačkou. Dále také natření sila a plechové kůlny na materiál.

Obr. č. 14: Truhlářská dílna před omítnutím v roce 1997. Obr. č. 15: Dílna po rekonstrukci na jaře roku 2000.

Firma spolupracovala s památkáři z Litomyšle, kteří jim dodávali práci, např. na Kuks, do Litomyšle na zámek, do kostela v Dolním Újezdě a další. Dále vyráběli pařeniště, okna, dveře, zahradní lavice, ale současně se také dělala bednařina, květináče a soudky. Malované soudky děda vyrábí dodnes. Vlastně i přes to, že v roce 2000 odešel oficiálně do důchodu, dílna je jeho domovem a chodí tam každý den. Občas vypomáhá strýcovi, občas si dělá něco pro sebe.

Obr. č. 16: Soudky, které se vyrábí již třetí generaci.

1. 1. 4 Současní pokračovatelé řemesla – Roman Vomočil a Aleš Kučera

Zatím posledním pokračovatelem v rodinné tradici je jediný syn Aloise Vomočila ml., Roman Vomočil (*1972). Strýc Roman si po třech letech učňovské školy zařídil na půl roku praxi v Truhlářství v Dolním Újezdě u pana Bednáře. „Nejvíce se tam dělal dýhovaný

nábytek, kterým vybavovali banky. Poté jsem tam ještě jeden rok dělal, ale od roku 1991 jsem byl už v dílně.²²

Po dědově odchodu do důchodu převzal plynule firmu strejda, oficiálně byla přeepsaná v listopadu 2004, avšak o zakázky se staral už dávno před tím.

Se vstupem do nového tisíciletí proběhl v dílně velký úklid, taková očista po dobách minulých. Všechny místnosti se po dlouhé době vymalovaly, také proběhla oprava strojů a jejich přetření na šedo-modrou barvu. Původní svítivě zelená zůstala pouze na dveřích uvnitř dílny.

Obr. č. 17: Natírání strojů v roce 2001, v pozadí ještě původní zelená, Petr Kučera.

Obr. č. 18: Nově natřené stroje v ruční dílně, 2001.

Po tomto přelomu se v truhlárně zaměřili převážně na vybavení do domu – schody, dveře, okna, skříně, komody, kuchyně, postele a další. Díky doporučení získával strýc další zakázky. Např. pro rodinu Valentovu, pana Kořána nebo pro zednickou dílnu Švihel. O tři roky později nebyl dostatek práce, a tak byla dílna na čtvrt roku, poprvé ve své historii, zcela zavřena. Poté v dílně pracoval strejda sám, navázal spolupráci s firmou EuroAntik, která své výrobky vyváží po celém světě. Jde o repliky starého nábytku, který je převážně v zahraničí velice oblíbený. Z dílny se odváží syrový nábytek, který v další firmě dále přebroušují, natírají a malují. Práce bylo díky tomuto spojení dostatek, často do dílny začal chodit vypomáhat i můj bratr Aleš Kučera. Nicméně požadavky se neustále navyšovaly a staly se nesplnitelnými, proto toto pracovní spojení Roman přerušil a vypomáhal panu Pavlovi Rejmanovi, truhláři z Dolního Újezda, s velkou zakázkou na vybavení hospody v Brně Řečkovících. Této práci se věnoval přes tři roky.

²² Rozhovor s Romanem VOMOČILEM, nar. 1972, synem Aloise Vomočila ml., Horní Újezd 132, 3. 9. 2016.

V současné době opět spolupracuje s firmou EuroAntik a čas od času má své vlastní zakázky, které se nejvíce zaměřují na vybavení domu.

Obr. č. 19: Vestavěná skříň do hospody v Řečkovících, fotografie z roku 2009.

Obr. č. 20: Sestavení kuchyně před dílnou, zaměstnanci: Jan Lipavský a Petr Kučera, v roce 2001.

Zatím nejmladším mužem, který se dřevem pracuje, je můj bratr Aleš Kučera (*16.1.1990). Ten v roce 2013 vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové, obor Uměleckoprůmyslové zpracování dřeva. V současné době se živí jako tesař. Nicméně když je potřeba, tak do dílny chodí vypomáhat nebo si vyrobit něco svého.

1. 2 Historie a referenční fotografové

V první části této kapitoly se věnuji stručnému ohlédnutí v dokumentární a žurnalistické fotografii. Nenalezneme v ní výčet jmen, ale spíše bližší pohled na to, jak tento žánr ovlivnily historické situace.

Ve druhé části jsem se zaměřila na dokumentární fotografie, jejichž přístup je mi blízký a jsou mi velkou inspirací nejen u této práce. Jako prvního zmiňuji jediného zahraničního fotografa, L.W. Hina, který mě oslovil jak svou pečlivostí práce, tak svými rozsáhlými záznamy, které slouží jako obrazový archiv pro mnoho dalších generací. Dalším autorem je Jiří Hanke, který nám ukazuje, že díky jedinému záběru lze vytvořit jedinečný mnoha snímkový soubor. Svě místo v této kapitole má i Pavel Dias se svými velmi citlivými záběry. Dalším autorem je jeden z nejlepších českých dokumentaristů, Jindřich Štreit, který je výborným příkladem toho, že pro výborné dokumenty nemusíme jezdit daleko. Jedinou ženou je Barbora Kuklíková se svým intimním dokumentem. Mé poslední zastavení je u časopisu Respekt, jehož zajímavé články jsou doplněny neméně kvalitními fotografiemi.

1. 2. 1 Stručné ohlédnutí v dokumentární a žurnalistické fotografii

Za dokumentární fotografii bychom mohli považovat již první díla, která patří mezi ikony kvůli své technické stránce, avšak nesmíme zapomínat na tu obsahovou, která nám přináší informace o dané době. Nicméně jako první doložená událostní fotografie v Česku je daguerrotypie zachycení slavnosti Božího těla na Zeleném trhu v Brně profesorem fyziky Bedřichem Franzem z 10. června 1841. Dalším vzácným dokumentárním záznamem je kladení základního kamene Národního divadla v Praze v roce 1868.²³

Avšak až ve chvíli, kdy se technika vyvinula a bylo možné fotografovat příručními fotoaparáty s rychlou závěrkou a bez stativu, tak se staly živé snímky velmi oblíbené a tzv. kronikářů doby přibývalo. Dopomohly tomu také časopisy ilustrované fotografiemi. „Týdeník *Český svět* byl založen roku 1904 Karlem Hipmanem a vedle Rudolfa Brunera-Dvořáka měl řadu dalších skvělých přispěvatelů včetně amatérů.“²⁴ Ve dvacátých letech se stala živá fotografie nedílnou součástí časopisů a periodik a začaly vznikat ucelené vícesnímkové fotoeseje, které připomínaly krátké filmy.²⁵

²³ WITTLICH, Filip. *Fotografie - přímý svědek?!*: fotografický obraz a jeho význam pro historické poznání. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2011, 203 s. České dějiny. ISBN 978-80-7422-157-6, s. 50.

²⁴ BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7, s. 23.

²⁵ BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7, s. 23-24, 82.

Dokumentární fotografie u nás byla v minulém století velmi hojná. Hruzy válek, světová hospodářská krize 30. let, společenské převraty v letech 1948 a 1989 i více než čtyři dekády totalitního režimu podněcovaly k zaznamenávání důkazů a uchovávání obrazové paměti.²⁶

Během nacistické okupace bylo mnoho časopisů pozastaveno a začala vycházet nová proněmecky orientovaná periodika. Fotografie v těchto časopisech byly užívány jako nástroj k propagandě.²⁷ Čeští fotografové se v této době stáhli do ústraní a věnovali se méně bouřlivým tématům. Objevují se fotografie památek, krajín, zvířat, dětí, žebráků a podobné, neméně dobré, ale neprovokující. Jenom málo z nich se věnuje fotografii přímo na bojišti, avšak nutno zmínit dokument Zdeňka Tmeje, výběr těchto fotografií vyšel v knize *Abeceda duševního prázdna*.²⁸

Během Pražského povstání v květnu 1945 byla konečně příležitost dokumentovat skutečné dění. Spousta domácích fotografů na tuto situaci reagovala a vzniklo nespočetně skvělých snímků, ty však pochopitelně nebyly ve své době nikde zveřejněny.

Opět až během Pražského jara v srpnu 1968 mohli dokumentaristé na chvíli svobodně dýchat. Z tohoto období je nejvíce ceněn soubor fotografií Josefa Koudelky, který můžeme nalézt v knize *Invaze 68*.²⁹ Řada fotografů emigruje a vyváží záznamy z roku 1968 do světa. Ti, co zůstali, poukazují na nesmyslnost komunistických oslav a někdy až ironicky zaznamenávají jejich průběh. Nicméně cenzura byla velmi silná, a tak stejně jako v literatuře nebo filmu, bylo uskutečněno několik zastrášovacích akcí umělců. Nejznámějším je vyšetřování Jindřicha Štreita kvůli nepřibarvovanému Bruntálskému dokumentu.

S přibližujícím se rokem 1989 fotografové vytvářeli dramatické dokumenty zachycující situaci pouličních scén jak v Praze, tak i ostatních městech. Zejména v průběhu listopadu 1989 byly dokumenty velice důležité, díky snímkům zprostředkovali skutečné dění i více vzdáleným občanům.³⁰

Po Sametové revoluci nastaly politické změny státu, po otevření hranic se spousta emigrantů vrátila, byla zrušena cenzura a konečně se mohly ukázat dlouhodobě skrývané

²⁶ *Fotograf: hranice dokumentu*. 2005, čtvrtý (5). ISSN 1213-9602, s. 106.

²⁷ WITTLICH, Filip. *Fotografie - přímý svědek?!*: fotografický obraz a jeho význam pro historické poznání. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2011, 203 s. České dějiny. ISBN 978-80-7422-157-6.

²⁸ BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7, s. 125-129.

²⁹ BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7, s. 197-207.

³⁰ MUSIL, Dalibor. Dějiny dokumentární a reportážní fotografie v Čechách. In: *Dála Musil: marketingový konzultant* [online]. 2009: Dalibor Musil, 2016 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.dalumusil.com/dejiny-dokumentarni-a-reportazni-fotografie-v-cechach>.

fotografické dokumenty, o které byl velký zájem, jak ve světě, tak u nás. V roce 1990 vzniklo několik škol se specializací na fotografii. Jednou z nejpodstatnějších je Slezská univerzita v Opavě, která pod vedením Vladimíra Birguse, Jindřicha Štreita a dalších formuje mladou fotografickou generaci. Jejich studenti každoročně vytvářejí vynikající soubory jako například nejrozsáhlejší dokumentární soubory *Lidé Hlučínska devadesátých let 20. Století* a *Zlín a jeho lidé*.³¹

Za posledních dvacet pět let se dokumentární fotografie výrazně vyvinula a změnila. Jedním z nejzásadnějších zlomů byl přechod z klasických filmových fotoaparátů na rychle se zlepšující digitální fotoaparáty. S tím také souvisí prudký nástup barevné fotografie. V katalogu ITF FPF Slezské univerzity v Opavě z roku 2003 je uvedeno: „V posledních letech je to například mohutný nástup barevné fotografie, a to v oblasti dokumentu, tak ve výtvarně zaměřených snímcích – například z jedenácti magisterských diplomových prací, obhájených letos v září, byla jenom jedna černobílá.“³²

Další výraznou změnou jsou různé odklony od klasického dokumentárního zaznamenávání. Objevuje se například subjektivní dokument, inscenovaný dokument, obrazové deníky a další, jež se k tomuto žánru určitým způsobem přibližují, ale ve své podstatě míří jinam.³³

1. 2. 2 Dokumentární fotografové

Na začátek bych se ráda pozastavila u **Lewise Wickese Hina**, který je známý především svým cyklem *Empire State Building*. Avšak jeho kontroverzní soubor fotografií ilegální dětské práce, kterému se věnoval na začátku dvacátého století, je neméně zásadní. V jeho sbírce najdeme přes 5000 záběrů dětí v uhelných dolech, sklárnách, textilních továrnách, na polích, v továrnách na doutníky a koše, prodavače ryb, zeleniny, arašídů, novin, klobouků, čističe bot a spousty dalších. Pořizování takových fotografií nebylo vůbec snadné, a tak je většinou zaznamenával skrytě nebo pod falešnou identitou.

³¹ RIŠLINKOVÁ, Helena, Lucia LENDELOVÁ a Tomáš POSPĚCH. *Česká a slovenská fotografie osmdesátých a devadesátých let 20. století = Czech and Slovak Photography of the 1980s and 1990s*. Olomouc: Muzeum umění, 2002, 216 s. ISBN 8085227509, s. 18.

³² KOLEKTIV AUTORŮ. *Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě: diplomové a klauzurní práce 1998 – 2003*. Editor Vladimír BIRGUS. Opava: Slezská univerzita, 2003, 175 s. ISBN 8072482106, s. 157.

³³ *Fotograf: dokumentární strategie*. 2015, čtrnáctý (26). ISSN 1213-9602.

V té době bylo fotografování velmi nákladné, a tak se každý snažil věnovat tématům, díky kterým se dovedl uživit.³⁴ Snímky L. W. Hina použila organizace National Child Labour Committee (Národní komise pro dětskou práci) ve svých kampaních proti dětské práci. Ke všem snímkům si fotograf dělal důkladné poznámky (přesné datum, místo, jméno, příběh a svědek), které se naučil dokonce zapisovat uvnitř své kapsy.³⁵

Ač jeho fotografie působí strnule a drsně, jsou nenahraditelnými důkazy naší historie.

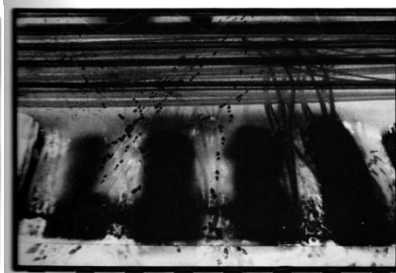

Obr. č. 21: L.W.Hine, St. Louis, Missouri, 7.5.1910 Obr. č. 22: L.W.Hine, Newberry, South Carolina, 3.10.1908

Za zmínku určitě také stojí výjimečný časosběrný cyklus **Jiřího Hanke** *Pohledy z okna mého bytu*. Každá fotografie má v souboru své místo a společně tak tvoří ucelený soubor, ze kterého můžeme cítit proměnu společnosti. Zároveň nás orámovaný pohled z okna láká od jedné fotografie k druhé a my nalzáme příběhy a hledáme rozdíly. Tomuto tématu se věnoval od září roku 1981 do ledna 2003, kdy se musel z bytu vystěhovat; v průběhu těchto let vytvořil spoustu snímků, těch nazvětšovaných je téměř sto.³⁶

Obr. č. 23: J. Hanke, 2.3.1982

Obr. č. 24: J. Hanke, 21.3.2001

Obr. č. 25: J. Hanke, 1.5.1986

³⁴ ANG, Tom. *Fotografie: velké obrazové dějiny*. Přeložila Kateřina ŠEBKOVÁ. Praha: Knížní klub, 2015, 400 stran. Universum. ISBN 978-80-242-5018-2, s. 88.

³⁵ Lewis Wickes Hine and the Lewis Hine Awards. In: *NATIONAL CHILD LABOR COMMITTEE* [online]. New York, NY 10036: National Child Labor Committee, 2010 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.nationalchildlabor.org/lha.html>

³⁶ *Fotograf: hranice dokumentu*. 2005, čtvrtý (5). ISSN 1213-9602, s. 19.

Další fotografický dokument, který mě oslovil, je soubor *Mizející svět koní* vytvořený **Pavlem Diasem**. Tento cyklus je přitažlivý především svou silou zachycující nevrtné okamžiky a vyzářující emoce – napětí a očekávání, zklamání a smutek, dynamiku, akci, a především život. Zaznamenávání koní se P. Dias věnoval již jako mladý, nicméně naplno se do tohoto tématu ponořil v roce 1975. Zprvu se zaměřil na rovinné dostihy, poté následovaly vozatajské a jezdecké soutěže a později i zahraniční závody v Polsku, Rumunsku, Francii, Anglii, Španělsku a jinde. Téma koní mu jednak přineslo možnost cestovat v době, kdy to pro ostatní nebylo úplně jednoduché, ale zároveň mu poskytlo značný odstup a oddych od nelehké práce na dokumentu o koncentračních táborech.³⁷ V roce 1986 vyšel tento rozsáhlý soubor v knize *Koně formule 1/1*.

Obr. č. 26: P. Dias, Pardubice, 1975

Obr. č. 27: P. Dias, Topolčianky, 1975

Další výraznou osobností dokumentární fotografie je bezesporu **Jindřich Štreit**, který se věnuje převážně sociální fotografii. „Vytvořil desítky dokumentárních souborů s výrazně humanistickým zaměřením a důrazem na mezilidské vztahy“.³⁸ Z jeho snímků lze vycítit jak jeho pozitivní vztah k venkovu, tradicím, přírodě a lidem, tak schopnost vidět a zachytit ten pravý okamžik. Od roku 1991 je důležitým pedagogem ITF FPF Slezské univerzity v Opavě a FAMU v Praze. Z jeho nespočtů mnoha silných souborů jsem si vybrala méně známý, který vytvořil po sametové revoluci o *Ženské věznicí v Pardubických*. Tématem věznic je přitahován jak po stránce fotografické, tak i etické.³⁹

³⁷ DIAS, Pavel. *Dias: Pavel Dias: fotografie 1956-2015 = photographs 1956-2015*. Editor Filip LÁB, editor Jan HAVEL, přeložil Phil JONES. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2015, 254 stran. ISBN 978-80-246-3017-5.

³⁸ RIŠLINKOVÁ, Helena, Lucia LENDELOVÁ a Tomáš POSPĚCH. *Česká a slovenská fotografie osmdesátých a devadesátých let 20. století = Czech and Slovak Photography of the 1980s and 1990s*. Olomouc: Muzeum umění, 2002, 216 s. ISBN 8085227509, s. 188.

³⁹ KŮS, Martin. Jindřich Štreit: „Jsem přesvědčen, že bychom měli věznicí v Uherském Hradišti zachovat,“ říká o svém členství v Memorii Jindřich Štreit. In: *Inoviny.slu* [online]. Opava: Slezská univerzita v Opavě, Copyright©2012-2015 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://inoviny.slu.cz/index.php/osobnosti/1629>

Obr. č. 28. a 29: J. Štreit, 1991-1993

Dále bych se ráda zmínila o souboru *In-Ty-My-Ta*, který nafotila fotografka **Barbora Kuklíková** jako svou závěrečnou magisterskou diplomovou práci na fakultě ITF FPF Slezské univerzity v Opavě v roce 2007. Jde o fotografický rozhovor mezi matkou (autorkou) a roční dcerou Terezou.⁴⁰ Záběry působí někdy až náhodným cvaknutím spouště a přesně to dodává souboru dynamiku. Bezesporu cítíme, že autorka si v těchto záznamech zpracovává své vlastní pocity mateřství, avšak pracuje s nimi velmi decentně a jemně, jakoby nás pouze na očko pouštěla do svého světa. Některé fotografie dostávají díky použití barvy zajímavý „šmrnc“, nicméně mě nejvíce oslovily monochromatické snímky, ze kterých je cítit klid a čistota.

Obr. č. 30-32: B. Kuklíková, 2005-2006

Mé poslední zastavení je u časopisu **Respekt**, ve kterém fotografie hrají obrovskou roli a jsou tzv. obrazovou řečí článků a dokumentů. Jedním z takových je dokument *Ošklivá zelenina* od Matěje Stránského nebo *Zrození života v Ďáblicích* od Milana Jaroše.

⁴⁰ Barbora Kuklíková. *Barbora Kuklíková* [online]. Praha: D-sign.cz, rok neuveden [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.kuklikova.cz/>

Obr. č. 33 a 34: M. Stránský, 8. 11. 2015

Obr. č. 35 a 36: M. Jaroš, 24. 1. 2015

2. Praktická část

2.1 Téma práce

Jak jsem již zmínila výše, ve své bakalářské práci jsem se rozhodla zdokumentovat současné dění v rodinné truhlářské dílně. Rozhodnutí vytvořit dokument pro mě bylo od začátku naprosto jasné. Díky svému předešlému studiu jsem si měla možnost vyzkoušet několikrát ucelený dokument fotografovat. Neuvěřitelně mě pohltilo zaznamenávat proces výroby, vyhledávat si zátiší a vytvářet až abstraktní detaily a díky tomu podávat kompletní fotografické svědectví o konkrétním místě.

Zároveň mám pocit, že jediné dokumentární fotografie dokáže dokreslit situaci místa, dění a atmosféry, a spolu s textovou částí tak vytvářejí ucelený soubor. Obrazová část se pak stává tou důležitější, neboť nejdříve „čteme“ obrázky, a teprve pokud nás něco zaujme, jsme ochotni se začíst do psaného slova. Proto je důležité, aby záběry byly neobyčejné a poutavé.

Mám pocit, že pokud fotograf chce vytvořit dobrý dokumentární soubor, musí se sžít s okolím, a přesně v to doufám, že se mi podařilo. Avšak je pravdou, že jsem se zpočátku trochu obávala, že ty pravé záběry v dílně nevidím, protože ji přeci znám od dětství a už mě nic nemůže překvapit. Ale opak byl pravdou. Bylo to zcela poprvé, co jsem fotoaparát v dílně měla, a tak hledat zajímavá zátiší a obkukávat proces skrz oko čočky pro mě bylo ohromným potěšením. A musím přiznat, že jsem díky němu objevila věci, o kterých jsem neměla ani tušení, že se v dílně ukrývají.

2. 2 Technika a průběh

V dokumentární fotografii jde hlavně o záznam skutečných událostí, a přesně tak jsem ke svému dokumentu přistupovala. Z tohoto důvodu vznikaly všechny fotografie za osvětlení, které bylo k práci v truhlárně potřebné, kvůli tomu jsou některé fotografie příjemně teple prosvícené a některé naopak studenější.

Fotografování jsem se věnovala nárazově celý rok, a to jak v dopoledních, tak odpoledních hodinách. V průběhu dne se světlo v dílně mění a posouvá místnostmi, což bylo jediné, s čím jsem mohla pracovat dopředu. Vše ostatní bylo náhodné. Šlo jenom o to být ve správný čas na správném místě, v dobrém úhlu pohledu a pořádně se dívat. Nešlo mi o vytvoření inscenovaného dokumentu, kde se sice výsledný snímek dá dopředu promyslet, avšak občas působí chladně, bez života, tempa a jiskry. Samozřejmě, že mě několikrát zamrzelo, že některá fotografie není ostrá v místě, ve kterém bych si přála, nebo že mi utekl úžasný záběr, a měla jsem pocit, že to musím napravit a fotku se snažit vytvořit znovu. Pak mi ale došlo, že o tom reálné zachycení není a že, ač dokumentární fotografie není zcela technicky dokonalá, tak je ale vždy pravdivá. A v tom spočívá její krása.

K zaznamenávání jsem používala digitální zrcadlovku, díky které jsem mohla pohodlně vytvářet spousty kvalitních fotografií, ze kterých jsem průběžně vybírala ty nejzajímavější. Takové jsem poté vytiskla a prohlížela si je ve fyzické podobě. Zajímavé je, že u některých finálních snímků jsem si byla jistá okamžitě, zatímco u ostatních byl proces výběru delší.

K fotografování jsem používala různé objektivy. Při zaznamenávání detailů s velkou hloubkou ostrosti jsem nejvíce využila objektiv s pevným ohniskem 50 mm, který výborně zachytil pouze to, co bylo potřeba (ostatní zůstalo rozmazané). Také jsem ho hodně využila při zhoršených světelných podmínkách. Díky jeho světelnosti f1/8 se pracovalo o poznání lépe než třeba s klasickým zoomovým objektivem 18 – 105 mm. Ten jsem pro změnu nejvíce využila při snímání širokoúhlých záběrů dílny. Nejméně jsem pracovala s teleobjektivem 55 – 200 mm, který se mi hodil pouze v případech, kdy jsem se potřebovala hodně přiblížit, ale fyzicky to nebylo možné.

Během fotografování jsem se snažila působit neviditelně a jakoby splynout s prostředím, abych nenarušila opravdový chod dílny, nicméně vždy chvíli trvalo, než zaznamenávaná osoba začala být sama sebou a projevila emoce a gesta, která jsou s prací spojená. Naštěstí k tomu vždy zanedlouho došlo, a pak mohly vznikat ty pravé snímky.

Vybrané fotografie jsem následně upravovala v programu Adobe Photoshop, kde jsem se nejvíce zaměřila na úpravu jasu a barev. Vždy jsem se však snažila zachovat autentičnost vzniklé fotografie a díky úpravě jsem se jí snažila pouze podpořit.

3. Závěr

Každá část mé bakalářské práce mi přinesla a otevřela mnoho nového.

Díky první, teoretické části práce, jsem se konečně odhodlala zrealizovat to, o čem jsem již dlouho uvažovala. Kompletně jsem zaznamenala historii rodinné truhlářské dílny, která byla doposud uložena pouze v paměti mého dědy. Jeho výpověď jsem se snažila vždy aspoň částečně doložit, což nebylo vždy úplně jednoduché, protože zmíněk o dílně není opravdu mnoho. Ale alespoň něco se vždy vypátrat podařilo. Touto „detektivní“ součástí mé práce jsem byla obzvláště nadšená, hledala jsem staré fotografie, dokumenty, přečetla knihu o Horním Újezdu, stará čísla obecních novin, kroniku, matriky, nastudovala staré mapy a spousta dalšího. Také jsem mohla nahlédnout do historie předků, více se jim přiblížit a pochopit, proč starší lidé často opakují, jak se my nyní máme.

Ve druhé části jsem se zaměřila na historii dokumentární fotografie a vybrala si pár dokumentaristů, kteří mě oslovili. Při čtení a prohlížení knížek jsem jenom žasla, kam až může dokumentární fotografie zajít a co vše je za ni ještě považováno. Jaké nové tendence se v tomto směru objevují. Zároveň jsem se dozvěděla hodně nového a pochopila spousta souvislostí.

V praktické části mé bakalářské práce jsem vytvořila fotografický dokument, který je důležitou částí mé bakalářské práce. A spolu s teoretickou prací tvoří ucelený soubor. V průběhu jednoho roku jsem fotografovala chod dílny a snažila se zaznamenat její současnou atmosféru. Díky času strávenému v dílně jsem se opět cítila jako malá holka, hledala si různá zákoutí a vytvářela si své vlastní světy – tentokrát ty fotografické. Zároveň jsem dostala možnost více se přiblížit a porozumět řemeslu a mužům v mé rodině.

Jsem opravdu nesmírně vděčná, že jsem mohla tuto práci vytvořit a díky ní poodhalit dalším generacím, vlastně i těm současným, naši společnou minulost.

Pátrání a zaznamenávání mě naplňovalo natolik, že věřím, že touto prací nic nekončí, stále je totiž co objevovat a na co se ptát.

Zároveň doufám, že inspiřuji a dodám sílu ostatním, aby i oni zapřemýšleli, zda vědí o svých předcích, co vědět chtějí.

4. Obrazová příloha

Příloha číslo 1

Příjmu

ŘÁDNÉHO HOCHA

do učení.

Jan Vomočil v Horním Újezdě u Litomyšle.

Strojní bednářství a výroba voznic.

Příloha číslo 2

V Horním Újezdě 15-11-1925

Usvědčení

Stvrzuji tímto, že oblas Vomočil, bednářský dělník, vyučil se u mně, a od 16. této dubna, 1925. o pracoval, co dělník, do 14. této listopadu 1925.

Pracoval s úplnou spolehlivostí, čímž ho doporučuji.

V Újezdě Horním 1. listopadu 1925.

Jan Vomočil
mustr. bednářský

JAN VOMOCIL
bednářství
Horní Újezd 106
Litomyšl

Největší speciální strojní výroba modřínových a smrkových voznic, kádí pro veškerý průmysl, sudů pivních i vinných na Čes. východě:

ALOIS VOMOČIL, HORNÍ ÚJEZD U LITOMYSLE.

Dřívě Jan Vomocil, - Pošta Dolní Újezd u Litomyšle.
 Účet pošt. spoř. Praha 200 558. - Za každý kus plát zručka.
 Telefon MNV Horní Újezd 12.

Vyznamenání: Na krajské výstavě v Litomyšli r. 1929, na Horní Újezd u Litomyšle r. 1929, na Horní Újezd u Litomyšle r. 1933, státní medaili na výstavě v Praze r. 1933, státní medaili na krajské výstavě ve Frenštátě pod Radhoštem r. 1935 a ve Valašském Meziříčí.

Máme-li v dnešní době šetrně, musíme začít u menších hnojiv. Tato hnojiva jsou však drahá a proto využíváme ke hnojení močoviny, která jest velmi cenným hnojivem. To mnozí lidé na venkově nevědí a vypouštějí močovinu do škaný, místo aby ji použili ke hnojení. — **K tomu účelu se jediné hodí modřínová voznice, vyráběná světovou firmou Alois Vomocil.** — Tato voznice k vyvážení močoviny jest tak sestavena, aby vyhovovala všem požadavkům moderní doby: je dlouhá, aby ležela na celém voze a jest opatřena rozstříkovačem (za příplatek), aby se močovina mohla rozstříkovati po poli i roční do nádob k zalévání trávek. Voznice jsou uvnitř vyhoblovány. Povrch je dvakrát napuštěn přečištěnou fermezí, aby voznice nepadlaly zláze a dlouho vydržely. Útery jsou smaltované, aby nepřijímaly vřelou a nepropouštěly vodu. Délka voznic jest od 150 do 300 cm, šířka dužin do 5 hl 26 mm, od 5—7 hl 30 mm, od 8 hl výše 33 mm. Šíře obrábějí od 5—10 hl v síle hlavové 45 mm a 55 mm, ostatní v šíři 40—50 mm o síle 3 mm.

Hektolitrů	2 1/2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Korun čsl.														
Smotkové voznice s rozstříkovačem zn. „Vesna“														
šifrovací zn. „Vesna“														

Zvláště upozornějí pány rolníky na význam dvojitých dužin, které na přání přídělávám k voznicím a jež mají velký význam. Voznice kolem úter nehlejí a útery se při skládání neuraží a tím také mnohem déle vydrží a více tím získá na svém vzhledu. — Voznice jsou s rozstříkovači zn. „Vesna“ a to u malých 52 mm a u větších 60 mm. — Dodáváme i rozstříkovače k raketám všeho druhu dle běžných cen v závodech.

Na voznicích jest jednorocní záruka, rovněž za materiál a práci se ručí!

Závod jsem tak zařídil a moderně vybavil, že mohu přijímat a dodávat všechny druhy zakázek spadající do mého oboru — **Zařizují lihovary a kožebžny. — Vyrábíme kádě, sudy pivní, vinné atd.**

Na sva voznic u obětu a sva děkavých dopisů po ruce: některé s nich uvádím:

Závodu bednářskému v Hor. Újezdě
 S objasněním voznic obsahujících 12 hl, s rozstříkovačem a útery, s příplatekem na rozstříkovač a vzhled voznic. Přiložen jest rozšířený vzájemný předpis, který obsahuje podmínky pro provedení práce a materiál.
 Trosok u Gatindy, Slovensko, dne 15. VI. 1922.
 Janek J., režimářské panství.

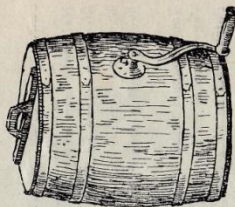
Firné Al. Vomocil, strojní podnikárna,
 Horní Újezd u Litomyšle.
 S obědováním 15 hl, s rozstříkovačem a útery, s příplatekem na rozstříkovač a vzhled voznic. Přiložen jest rozšířený vzájemný předpis, který obsahuje podmínky pro provedení práce a materiál.
 V Krumburku 1090.
 Za Gatindu, Slovensko, dne 15. VI. 1922.
 Janek J., režimářské panství.
 a mnohé jiných.

Soudkové máselnice.

Také soudkové máselnice se těší v poslední době velké oblibě hospodyněk a jsou velmi vkusné a trvanlivé. Zhotoveny jsou z jádrového dubu a opatřeny obručením.

Vyrábějí se v těchto druzích:

Čís. 1 na obsah stloukání smetany od 2 l do 5 l	Kčs.
Čís. 2 na obsah stloukání smetany od 3 l do 10 l	Kčs.
Čís. 3 na obsah stloukání smetany od 5 l do 15 l	Kčs.
Čís. 4 na obsah stloukání smetany od 8 l do 20 l	Kčs.
Čís. 5 na obsah stloukání smetany od 10 l do 30 l	Kčs.
Čís. 6 na obsah stloukání smetany od 15 l do 35 l	Kčs.

Doba stloukání jako u předcházejí máselnice.

Pro uzenaře, řezníky a též pro hospodáře

nabízím

NECKY na paření vepřů.

Ceny:

Délka 180 cm, šíře 65 cm, hloubka 33 cm	Kčs.
Délka 190 cm, šíře 68 cm, hloubka 35 cm	Kčs.
Délka 200 cm, šíře 71 cm, hloubka 38 cm	Kčs.
Délka 220 cm, šíře 76 cm, hloubka 40 cm	Kčs.

Zatřeba 1 rok. - Ceny se rozumí nakládací stanice Litoměř.

Necky jsou skládané z dužin ze dřeva modřínového, dobře klizené vodním klíčem a mimoto ještě staženy železnými obručením. Rozesýchání vyloučeno.

Mnoho kusů v používání k vašemu spokojení. P. T. páni zákazníků.

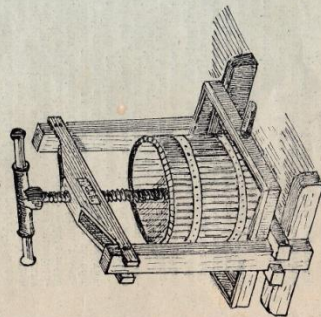
Nejdokonalejší

lisy na ovoce, vinné hrozny a j, se železným šroubem

v každé velikosti za následující ceny:

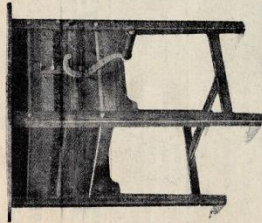
1. Na obsah 5 litrů 1 kus	Kčs.
2. Na obsah 10 litrů 1 kus	Kčs.
3. Na obsah 15 litrů 1 kus	Kčs.
4. Na obsah 20 litrů 1 kus	Kčs.
5. Na obsah 30 litrů 1 kus	Kčs.
6. Na obsah 50 litrů 1 kus	Kčs.

Mnoho doporučení pp. objednatelů i

Přednosti lisu: jsou pracovány ze dřeva dubového a javorového, takže jsou velice trvanlivé a při tom levné.

Nejpěším a nejdokonalejším strojem pro domácnost jsou STOLKOVÉ MÁSELNICE.

Těší se velké oblibě hospodyněk pro svou praktickou a jednoduchou obsluhu. Stolkové máselnice jsou tak vyroběny, aby vyhovovaly všem dnešním požadavkům. Jsou obléány z čistého materiálu modřínového a slouží za máselnice a zároveň jako kuchyňský stolek, takže by neměly chybět v žádném hospodářství.

Nechájí se zřítiti na pohon elektrický i jiné hnací síly.

Stolková máselnice jest tak konstruována, že nedá žádého velkého čištění ani obsluhy. Máslo se v ní nechá chladit, koupati, takže se vůbec za celý průběh práce nemusí vzít do rukou, podmasit se výpustí vypustitou, aniž by se musila nékat nakládat. Když je práce se stloukáním másla dokončena, nalije se trochu teplé vody, zatěci se nakoláct, a máselnice jest čista. Stroj se po práci posílá pohybem ruky vyjmouti a čistě se hadrem otřít. Doba stloukání trvá dle teploty smetany od 19 až do 25 minut.

Máselnice stolkové se vyrábějí ve čtyřech velikostech a to dle obsahu jednoho stloukání. Jsou rozděleny na čísla: Číslo 1 na obsah stloukání smetany od 3 l do 12 l smetany, cena Kčs. Číslo 2 na obsah stloukání smetany od 5 l do 18 l smetany, cena Kčs. Číslo 3 na obsah stloukání smetany od 7 l do 25 l smetany, cena Kčs. Číslo 4 na obsah stloukání smetany od 9 l do 30 l smetany, cena Kčs.

Obal se účtuje za cenu výrobní a neběže se zpět. - Ceny se rozumějí nakládací stanice.

Výška máselnice jest 78 cm a šíře desky jest u čísla 1 49 cm x 66 cm, což se stupňuje po 4 a 5 cm. Takováto máselnice není nikdy drahá, proto nemeškejte a objednejte, neb ceny jsou mírné.

Kdo potřebuješ levnou a praktickou novou máselnici

značky »Moravia«,

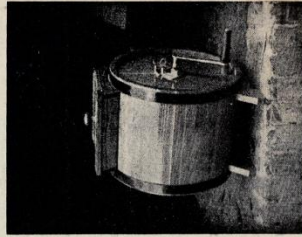
obrat se s důvěrou na naši strojní závod bednějí ský, který dobává prvotřídní výrobky všeho druhu.

Máselnice jest zpracována z dobře vyschlého, masného modřínu, což zaručuje naprostou trvanlivost.

Obruce jsou černě lakované. - Přitom jest tato máselnice tak levná, že si ji mohou poříditi i v nejnižším hospodářství.

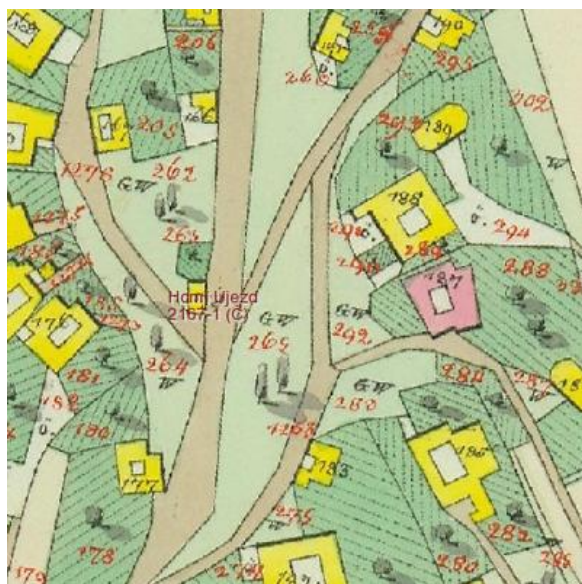
Ceny máselnic:

Číslo 1 na obsah 5 litrů smetany	Kčs.
Číslo 2 na obsah 10 litrů smetany	Kčs.
Číslo 3 na obsah 15 litrů smetany	Kčs.
Číslo 4 na obsah 20 litrů smetany	Kčs.
Číslo 5 na obsah 25 litrů smetany	Kčs.
Číslo 6 na obsah 30 litrů smetany	Kčs.

Doba stloukání trvá nejvíce 20 až 30 min., dle teploty smetany.

Příloha číslo 3 – mapa z roku 1838

Příloha číslo 5 – mapa z roku 1937

Příloha číslo 7 – mapa z roku 1954

Příloha číslo 8 – mapa z roku 2014

5. Vlastní tvorba

Soubor dokumentární fotografie
Klára Kučerová
2016/2017

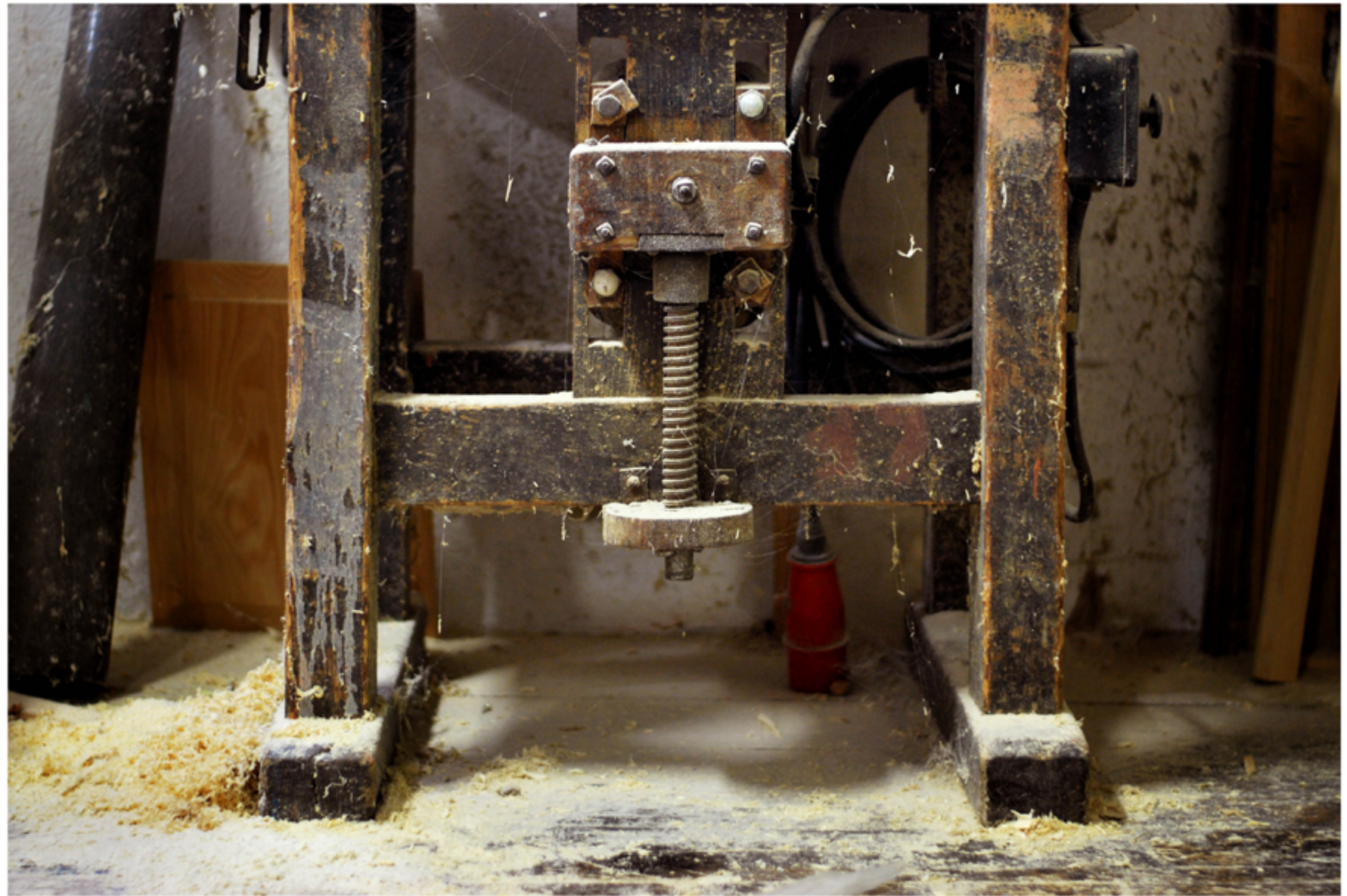

6. Použité zdroje

6. 1 Seznam použité literatury

ANG, Tom. *Fotografie: velké obrazové dějiny*. Přeložila Kateřina ŠEBKOVÁ. Praha: Knižní klub, 2015, 400 stran. Universum. ISBN 978-80-242-5018-2.

BIRGUS, Vladimír a Jan MLČOCH. *Česká fotografie 20. století*. Praha: KANT, 2010, 390 s. ISBN 978-80-7437-026-7.

DIAS, Pavel. *Dias: Pavel Dias : fotografie 1956 – 2015 = photographs 1956-2015*. Editor Filip LÁB, editor Jan HAVEL, přeložil Phil JONES. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2015, 254 stran. ISBN 978-80-246-3017-5.

KOLEKTIV AUTORŮ. *Horní Újezd u Litomyšle*. Horní Újezd u Litomyšle: Obec Horní Újezd u Litomyšle, 2010, 205s. ISBN 978-80-254-8574-3.

KOLEKTIV AUTORŮ. *Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě: diplomové a klauzurní práce 1998 – 2003*. Editor Vladimír BIRGUS. Opava: Slezská univerzita, 2003, 175 s. ISBN 8072482106.

RIŠLINKOVÁ, Helena, Lucia LENDELOVÁ a Tomáš POSPĚCH. *Česká a slovenská fotografie osmdesátých a devadesátých let 20. století = Czech and Slovak Photography of the 1980s and 1990s*. Olomouc: Muzeum umění, 2002, 216 s. ISBN 8085227509.

WITTLICH, Filip. *Fotografie - přímý svědek?!: fotografický obraz a jeho význam pro historické poznání*. Praha: NLN, Nakladatelství Lidové noviny, 2011, 203 s. České dějiny. ISBN 978-80-7422-157-6.

Periodika

Fotograf: hranice dokumentu. 2005, čtvrtý (5). ISSN 1213-9602.

Fotograf: dokumentární strategie. 2015, čtrnáctý (26). ISSN 1213-9602.

Lilie: Zpravodaj města Litomyšle. Litomyšl: H. R. G. Litomyšl, 2016, **XXVI.** (2), s. 17.

Nepublikované zdroje:

Kronika protokolů Jednoty divadelních ochotníků „Lukáš Pakosta“. 18. 1. 1925. Hostinec u Drábků v Horním Újezdě, Archiv Aloise Vomočila, Hroní Újezd č. 132. Nepublikováno.

Rozhovor s Aloisem VOMOČILEM, nar. 1939, vnukem Jana Vomočila, zakladatele firmy, Horní Újezd 132, ve dnech 13. 12. 2015, 3. 9. 2016 a 15. 10. 2016.

Rozhovor s Romanem VOMOČILEM, nar. 1972, synem Aloise Vomočila ml., Horní Újezd 132, 3. 9. 2016.

Rozhovor s Lenkou KUČEROVOU, nar. 1968, dcerou Aloise Vomočila ml., Dolní Újezd 166, 2. 11. 2016.

4. 2 Seznam elektronických zdrojů

Barbora Kuklíková. *Barbora Kuklíková* [online]. Praha: D-sign.cz, rok neuveden [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.kuklikova.cz/>

Dála Musil. *Dála Musil* [online]. Pardubice: DaliborMusil, 2016 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.dalamusil.com/>

Inoviny.slu.cz. *Inoviny.slu.cz* [online]. Opava: Slezská univerzita v Opavě, ©2012-2015 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://inoviny.slu.cz/>

NATIONAL CHILD LABOR COMMITTEE. *National Child Labor* [online]. New York, NY 10036: National Child Labor Committee, 2010 [cit. 2016-11-14]. Dostupné z: <http://www.nationalchildlabor.org/index.html>

4. 3 Seznam obrazových zdrojů a příloh

Obrázek č. 1: Archiv rodiny Václava Vomočila, fotografie z roku 1930.

Obrázek č. 2: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1935.

Obrázek č. 3: Archiv rodiny Václava Vomočila, fotografie z roku 1940.

Obrázek č. 4: Archiv autorky, fotografie z roku 2016.

Obrázek č. 5: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1978.

Obrázek č. 6: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1979.

Obrázek č. 7: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1957.

Obrázek č. 8: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1962.

Obrázek č. 9: *Lilie: Zpravodaj města Litomyšle*. Litomyšl: H. R. G. Litomyšl, 2016, **XXVI**. (2), s. 17.

Obrázek č. 10: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1964.

Obrázek č. 11: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1965.

Obrázek č. 12: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1965.

Obrázek č. 13: Archiv Aloise Vomočila, fotografie z roku 1988.

Obrázek č. 14: Archiv Romana Vomočila, fotografie z roku 1997.

Obrázek č. 15: Archiv Romana Vomočila, fotografie z roku 2000.

Obrázek č. 16: Archiv autorky, fotografie z roku 2015.

Obrázek č. 17: Archiv Romana Vomočila, fotografie z roku 2001.

Obrázek č. 18: Archiv Romana Vomočila, fotografie z roku 2001.

Obrázek č. 19: Archiv autorky, fotografie z roku 2009.

Obrázek č. 20: Archiv Romana Vomočila, fotografie z roku 2001.

Obrázek č. 21: HINE, Lewis Wickes. *Library of Congress* [online]. [cit. 14.11.2016]. Dostupný na WWW: <http://www.loc.gov/pictures/resource/cph.3a00613/?co=nclc>

Obrázek č. 22: HINE, Lewis Wickes. *Library of Congress* [online]. [cit. 14.11.2016]. Dostupný na WWW: <http://www.loc.gov/pictures/resource/nclc.05382/>

Obrázek č. 23: *Fotograf: hranice dokumentu*. 2005, **čtvrtý** (5). ISSN 1213-9602, s. 20.

Obrázek č. 24: *Fotograf: hranice dokumentu*. 2005, **čtvrtý** (5). ISSN 1213-9602, s. 25.

Obrázek č. 25: *Fotograf: hranice dokumentu*. 2005, **čtvrtý** (5). ISSN 1213-9602, s. 19.

Obrázek č. 26: DIAS, Pavel. *Dias: Pavel Dias : fotografie 1956-2015 = photographs 1956-2015*. Editor Filip LÁB, editor Jan HAVEL, přeložil Phil JONES. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2015, 254 stran. ISBN 978-80-246-3017-5, s. 142.

Obrázek č. 27: DIAS, Pavel. *Dias: Pavel Dias : fotografie 1956 – 2015 = photographs 1956-2015*. Editor Filip LÁB, editor Jan HAVEL, přeložil Phil JONES. Praha: Univerzita Karlova v Praze, nakladatelství Karolinum, 2015, 254 stran. ISBN 978-80-246-3017-5, s. 143.

Obrázek č. 28: ŠTREIT, Jindřich. *denik.cz* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
http://www.denik.cz/umeni/streit_vystava20071030.html

Obrázek č. 29: ŠTREIT, Jindřich. *artlist* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<http://www.artlist.cz/dila/ze-souboru-zenska-veznice-750/>

Obrázek č. 30: KUKLÍKOVÁ, Barbora. *Kuklíková* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<http://www.kuklikova.cz/index.html>

Obrázek č. 31: KUKLÍKOVÁ, Barbora. *Kuklíková* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<http://www.kuklikova.cz/index.html>

Obrázek č. 32: KUKLÍKOVÁ, Barbora. *Kuklíková* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<http://www.kuklikova.cz/index.html>

Obrázek č. 33: STRÁNSKÝ, Matěj. *RESPEKT* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<https://www.respekt.cz/galerie/oskliva-zelenina>

Obrázek č. 34: STRÁNSKÝ, Matěj. *RESPEKT* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<https://www.respekt.cz/galerie/oskliva-zelenina>

Obrázek č. 35: JAROŠ, Milan. *RESPEKT* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<https://www.respekt.cz/galerie/838056-zrozeni-zivota-v-dablicich>

Obrázek č. 36: JAROŠ, Milan. *RESPEKT* [online]. [cit. 14. 11. 2016]. Dostupný na WWW:
<https://www.respekt.cz/galerie/838056-zrozeni-zivota-v-dablicich>

Příloha č. 1: Dokument v archivu Aloise Vomočila

Příloha č. 2: Dokument v archivu Aloise Vomočila

Příloha č. 3: Císařské povinné otisky stabilního katastru Čech. [online]. Soubor map stabilního katastru, cca 1:2300, 1838. [cit. 2016-11-23]. Dostupné z:

http://archivnimapy.cuzk.cz/mapy/map.phtml?dg=co_rastr_1000k,MCR500_op,P_COCM_u&me=-958775.556739,-1282635.97206,-400169.80851,-872110.327503&language=cz&config=cio&resetsession=ALL

Příloha č. 4: Dokument v archivu Aloise Vomočila

Příloha č. 5: Vojenský kartografický ústav. [online]. Cca 1:2300, 1937. Snímek č.

LMSA08.1937.LITM65.09490. [cit. 2016-11-23]. Dostupné z:

http://lms.cuzk.cz/lms/WMSA08/1937/LITM/WMSA08.1937.LITM65.09490_index.html

Příloha č. 6: Dokument v archivu Michaely Zimové.

Příloha č. 7: Vojenský kartografický ústav. [online]. VGHMú Dobruška. Cca 1:2300, 1954. [cit. 2016-11-23].

Dostupné z: <http://kontaminace.cenia.cz/>

Příloha č. 8: Civilní snímkování České republiky. [online]. Cca 1:2300, 2014. Snímek č.

LMSD24.2014.LITM65.00663. [cit. 2016-11-23]. Dostupné z:

http://lms.cuzk.cz/lms/WMSD24/2014/LITM/WMSD24.2014.LITM65.00663_index.html

ANOTACE

Jméno a příjmení: Klára Kučerová

Katedra: Katedra výtvarné výchovy

Vedoucí práce: Ing. Petr Zatloukal

Rok Obhajoby: 2017

Název práce: Soubor dokumentární fotografie

Název v angličtině: Collection of Documentary Photography

Anotace práce: Má bakalářská práce se skládá ze dvou částí. V teoretické části se věnuji historii truhlářské dílny, která je založena na svědectví mé rodiny. Zároveň je dokreslena dobovými fotografiemi, dokumenty a mapami. V posledních odstavcích své práce jsem se zaměřila na stručnou historii dokumentární fotografie, a také na dokumentární fotografy, kteří mne zaujali a inspirovali v mém osobním souboru. Mou teoretickou práci doprovází práce praktická, ve které jsem tvořila fotografický dokument. V průběhu roku jsem zaznamenávala současnou atmosféru a chod truhlářské dílny, která je svědkem práce mých předků téměř sto let.

Klíčová slova: Dokumentární fotografie, truhlářství, bednářství, dřevo

Anotace v angličtině: My bachelor thesis consists of two parts. The theoretical part deals with the history of the cabinetmaking which is based on the narration of my family. This part is illustrated with photographic record, documents and maps. I focused on the brief history of documentary photography, in the final paragraphs of my thesis. In addition I have mentioned photographers who have influenced and inspired me. My theoretical work is accompanied by practical part in which I have created a photographic record of cabinetmaking during a one year period. I have taken photographs of current atmosphere and running of the cabinetmaking which is witnessing the work of my ancestors almost a hundred years.

Klíčová slova v angličtině: Documentary photography, cabinetmaking, cooperage, wood

Přílohy vázané v práci: Obrazová příloha, CD

Rozsah práce: 56 stran

Jazyk práce: Český
